

ZPRÁVODAJ 7

**J. JIRÁSKOV
HROV**

ČTVRTEK 7. 8. 2003

ZASÁHNOUT SPOLEČNOST MORÁLNÍM PROJEVEM

TOMÁŠ ŽIŽKA zde vede dílnu site specific. Začátkem osmdesátých let (je ročník 1963) studoval scénografii na DAMU. Po skončení školy a vlastně už během ní spolupracoval s HaDivadlem, s Janem Bornou a Ondrou Spišákem, který teď vede Teatro Tatro, připravili řadu inscenací. Později se skupinou Petra Formana připravoval dramaturgii Střeleckého ostrova. Koncem osmdesátých let pracoval v Laterně magice, kam ho pozval Josefem Krofta. V Laterně zažil listopad 89. Záhy ale odešel, stal se dramaturgem nově vzniklého klubu Roxy, začal učit na DAMU, začal se zajímat o site specific

Co je site specific?

Site specific je v překladu divadlo v netradičních prostorech – což je sice nová formule, ale označuje něco, co tu bylo vždycky a je. Divadlo nikdy nebylo určeno jen do klasických svatyní, betonových nebo jiných, ale bylo také pouliční. Hrávalo se v různých veřejných prostorech, nebo i soukromých, které v té které společnosti měly nějakou společenskou váhu. A termín site specific, který se objevil až někdy v devadesátých letech jen teatrologicky zařadil možnost nazývat tuto činnost v nějakých „netradičních“ prostředích a situacích divadlem. Ne divadlem jako budovou, ale divadlem jako sociálním nebo společenským aktem.

Mohl byste v krátkosti říct něco o historii site specific v moderní divadle?

Spousta proudů současného divadla se formovala v šedesátých a sedmdesátých letech minulého století. Neříkám, že je to zapříčiněno jenom hippies a módní vlnou určitého společenského uvolnění v angloamerických státech a v Evropě, ale v té době se divadelníci, výtvarníci, hudebníci začali shlukovat do určitých formací a komunit a začali se zajímat, začali mít starost o místo, kde by mohli žít a kde by mohli taky tvořit. Šlo o tovární haly, doky, staré depa, trafostanice nebo i kostely, zvláště evangelické kostely. Přesouvali se tam a samozřejmě historie těch míst začala ty umělce oslovovat. Vrstvy pamětí těch prostor začaly projevoval svá genia loci a člověk citlivý, což je pro mě nutný předpoklad tvůrce, na to nějak reagoval, reflektoval to. Tak vznikla řada projektů, které se vázaly přímo k tomu určenému nebo nalezenému místu.

V určitou dobu se to začalo politizovat. Ten squatterský systém, to obsazení nějakého prázdného prostoru s sebou nesl určité politické a ekonomické napětí. Řada výpadů do opuštěných prostor do té doby nikým neobhospodařovaného prostředí vytvořila jakoby antagonistický pohled státní moci na tyto aktivity. Umělci se dostali do konfliktu s většinou společností. Byli osočováni, že zneužívají systém, byli napadáni často ekonomickými argumenty „jak může někdo zadarmo obsadit ten a ten objekt“. To je důležitý fenomén: konflikt a střet. Dnes se site specific může zdát jako velmi estetický, příliš zintelektualizovaný umělecký projev, ale on je to – a musí být, jinak by to byl podvod – projev kreativní. Kreativita v tom smyslu, když něco chce sdělit, tak hledám nějakou možnost, kde bych to mohl realizovat. Ti lidé měli silnou akceleraci zasáhnout v konkrétním čase a prostoru tam, kde to bylo citlivé. Chtěli tam něco udělat a udělali. Právě v té reflexi na daný stav a prostředí, v té to začíná být zajímavé. Každý prostor má svou historii a má svou specifikum a ta je úžasně autentická a úžasně přitažlivá. Nejenom pro toho kreativního aktéra, ale i pro publikum.

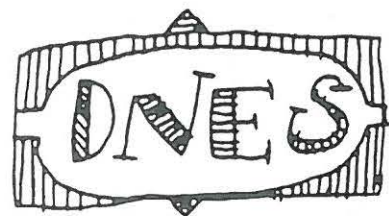
Jak je na tom české site specific?

V šedesátých a sedmdesátých letech tu byl body art a lidi, kteří dělali land artové akce. Byl také Ctibor Turba, později Nina Vangeli, Čestmír Suška, Fajnor, Tomáš Ruller, Miloš Šejn – to jsou věci, které nikdo nenazýval site specific. V Praze se dvakrát odehrála akce zvaná Dvorky, což byla řada instalací na malostranských dvorcích. Takové akty se děly někdy skrytě, protože doba nebyla nakloněná těmto projektům. Řada lidí po revoluci odstoupila od těchto projevů, protože už nebyl důvod.

*Jak člověk jednou začne,
- totiž začít nemusí, ale dodělat
musí!*

Karel Čapek

Od 9:00 do 13:00 hod.
Semináře a dílny

14:00 hod. Malý sál Jiráskova divadla
Problémový klub

16:30, 19:30 hod. Jiráskovo divadlo
DS MĚKS v Červeném Kostelci
ZELŇAČKA

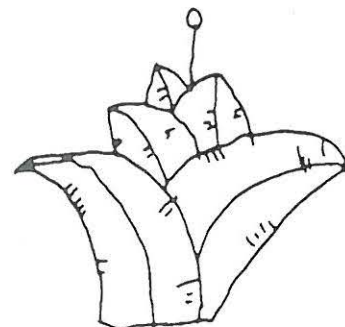
16:30, 19:30 hod. Sál Josefa Čapka
DS ZUŠ - studio „V“ Veverí, Brno
ROMEO, JULIE A TMA

21:30 hod. park A. Jiráska
Divadlo Kámen Praha
KARKULKA

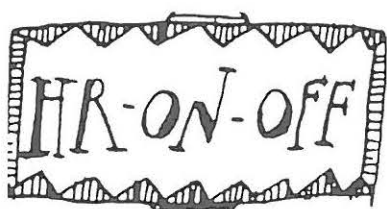
17:00 hod. park A. Jiráska
Koncert SWING SEXTET

18:00 hod. Husův sbor
Koncert MUZICA PER QUATRO

19:30 hod. park A. Jiráska
AFRAH - orientální tance

Dokončení na str. 2

Mluvil se včera o generační výpovědi. To je takový termín, kterému Werich říkal vošajších. Kdo je to ta generation X? Ti, kterým je deset, dvacet, nebo sto padesát let? Předválečná generace, válečná, poválečná, generace hippies, normalizační generace, já, ty? Promiň, že Ti tykám, čtenáři či čtenářko, ale my z té naší generace jsme jedna parta.

Ono jde hlavně o věk. Ti kluci z Řetové nehráli své Biloxi Blues o válce, nehráli pro Broadway, oni - nebo jejich vedoucí paní Světlíková - si našli modelovou situaci, která jim byla blízká, a tu si zahráli. Pro ně to byla, nebo aspoň mohla být, určitá psycho-terapie, svým způsobem dramatická výchova. A právě tak to působilo „ven“. Snadno se dalo s nimi ztotožnit, snadno se dalo jim uvěřit. Nádherný divadelnický fóry, třeba ten s výškou Epsteina a Toomeyho, jednoduchá scéna, pravdivé situace, slova, která sedla do huby teenagera, myšlenky, které se mu vešly do hlavy. Biloxi Blues, to je vlastně náš Stříbrný vítr, Romance pro křídlovku, Starci na chmelu, Filozofská historie. Američané věk dospívání řeší většinou v armádních, vojenských tématech, Evropané jsou dusení spíš ve škole. O něčem to svědčí, ale o panictví přicházíme v každé zemi a konflikty s dušiči prochází také každá generace. Těm mladým na jevišti i v hledišti bylo jedno, jestli se Wykowski chystá do války či je na chmelové brigádě, oni tam viděli sebe a svou generaci. Teda věk. Teda zkušenost. Teda problémy. A protože to rezonovalo, komunikovalo, fungovalo, bylo to skvělé divadlo. A basta. I když Neil Simon byl tučhuba největší. Až vyrostou, najdou si tučhubu svého. Svět se nemění.

A jak to všechno souvisí s generacemi? Mě napadlo, že i Alois Jirásek musel v určitém věku o panictví přijít. I když jeho generace tak vážná zdá se. Dali mu věneček, zdaleka vzpomněli? Vladimír Hulec

Dokončení ze str. 1

A jsme zpátky u prázákladu fenoménu site specific, proč vůbec dnes je. Já si myslím, že jeho hlavním důvodem existence, a možná i posláním, je nějakým způsobem zasáhnout společnost projevem, který má silné nejen estetické, ale hlavně morální zázemí. Nebýt stereotypně vázán k jakési zbožnělé „industrii“. Industrializace všeho zapříčinila řadu nesmyslů a posunů v etice, v přístupu k umění.

Co formovalo vás?

Já jsem site specific objevil díky práci se svými studenty na DAMU. Měl jsem takovou ambici otestovat si se studenty prostory 1:1. Nežít v maketách, ale stavět reálně. Nebo si to aspoň v reálném prostředí představit. Ten obor se tenkrát jmenoval imaginace. Jednou - nečekaně - vyvstala nutnost reagovat přímo na danou situaci. Neměli jsme ateliér. Byli jsem vytlačeni na dvůr nebo jindy do sklepa nebo půdu, a to nám dávalo rozměr nějak přímo v tom prostředí improvizovat. Jako v 70. letech na Západě byli vytlačeni do doků, tak já jsem byl takhle vytlačen z ateliéru a děkuju za to.

Tehdy jste pracoval v Roxy...

Dnes se tomu prostoru říká experimentální ateliér, ale tenkrát to byl anarchistický klub. Byl jsem osloven Linhartovou nadací, abych jej vedl.

Vytvářel určité prostředí a možnosti na pomezí různých žánrů. V té době jsme se skupinou Petra Formana vyjízдили hodně do světa, tak jsme se napíchlí na evropské a světové dění. Mě nejvíc zaujal Odin Teatret, slavné divadlo Eugenia Barby. Odjel jsem do Holstebro, kde sídlí a byl jsem tam měsíc a půl. Byl to takovej velkej „životní“ zásah, který potvrdil mé intuice. Scénografie jako taková, sedět za stolem a kreslit, je mrtvá. Řada mých kolegů by se mnou nesouhlasila, ale já si myslím, že scénografie je vytváření prostorů a ten prostor je živý organismus. Když se cokoli zindustrializuje jenom k práci u stolů nebo u strojů, tak je to kombajn. Dál už jsem šel svou vlastní cestou. Občas k ní patřily i takové ústřely, jako že jsem režíroval za polárním kruhem nebo v Ženevě dělal něco s cikánama...

Ted' jste řekl něco důležitého. Sociální rozměr site specific. Komunikace s místem a jeho historií.

Současná situace site specific se zaměřuje právě na tento rozměr práce.

To je i váš přístup?

Od určité doby jsem začal věřit své intuici. Své koncepty jsem hodil za hlavu. Můj koncept je nedělat si koncept. Čekám, co je ve vzduchu a vnímám nějaký pocit a z něj pak vycházím.

Jak z vašeho pohledu vnímáte Hronov?

Hronov jako město jsem, než jsem sem byl pozván, v podstatě neznal. Ikona Jiráskova ho tak určuje, že někdy má člověk totální odpor sem přijet. Ale když jsme teď odkrývali mentální mapu toho města a zjišťovali kolik osobností - narodili se tu Egon Hostovský, Jan Špáta, Josef Čapek, řada architektů, zajímavá enkláva. Dokonce tady pobývala jedna německá malířka, která byla u Gropiuse na Bauhausu - byli jsme fascinováni. Pro mě je Jirásek jenom střípek v mozaice tohoto města.

Jak vypadá vaše práce tady?

Mě zajímají v prostředí konflikty, co se kde děje. Nahodile se stalo, že nám zde poskytli prostor nad zimním stadionem, který je nový. V takovém svahu nad ním je malý altánek, taková ruinka, dřevěný altánek, a tam jsme měli pracovat. Altánek a pod ním ratejna zimního stadionu. Intuitivně mě to silně zaujalo. Začali jsme se hrabat v historii toho místa. Propojili jsme se s místními. Začali jsme se zajímat, co jsou kolem stadionu za tahanice, proč to tak podivně vypadá. Ty prostory jsou jakoby jeden v druhém nabourán. Pod sokolovnou byl kdysi evidentně plácek, kde ti sokolové cvičili a v tom altánku byla muzika, která jim k tomu hrála. Spousta lidí se na to v dobách první republiky chodila koukat. Nicméně, teď je tam velkej holej stadion, který slouží hokeji a bruslení, ale město se soudí s firmou, která jim to zbudovala, že to nefunguje... Takže další taková ratejna, jakou už je v Hronově Čapkovovo divadlo... Bolavá místa, bolavé příběhy, které v tom prostředí určitým způsobem rezonují. Lidé tady zhodnocují i jakousi dvoupolaritu toho stavu: máme dvě divadla a zimák, co je víc? Já to zažil jednou v Kladně. Mě to zaujetí sportem a zaujetí divadlem a ty dva nesourodé tábory, které se nedají úplně pochopit, přitahuje. Dnes je doba více vytočená sportováním, ale to nemusí být věčně... To mě na tom zaujalo. Konflikt sportu a kultury. Kultura, která je taky tak chabá jako ten altánek, který možná spadne někomu na hlavu nebo se rozsype. Tak jsme si dovolili na tohle téma trochu laškovat. V pátek v noci nebo v sobotu kolem poledne chceme udělat živou instalaci. Pobývali jsme tam a získávali taky ty tzv. „ne-intuitivní informace“. Tedy prováděli jsme vnitřní výzkum každého jednoho účastníka, ale taky se dozvívali historii toho prostředí. Nejen historii o Jiráskovi, ale dozvěděli jsme se například, že nedávno tady působil básník Karel Kubík, který recitoval své básně ve Stovce. Stáhli jsme z těch štamgastů nějaké texty, které chceme použít a míchat to s takovou teatralitou vyšších forem. Jeden účastník si totiž vybral fragment Racka. Celé to provedeme na tom zimáku. Já jej nakrokoval a ten stadion měří přibližně - hloubkově i šířkou - jako ratejna Národního divadla. Tak tomu říkáme Národák. Vedle těch krátkých fragmentů tam tedy budou „velké“ národní scény.

Jaké máte rád divadlo?

Mám rád obrazové divadlo, které pracuje s mými smysly. Obrazové v tom významu, že je závislé na mé imaginaci, představivosti. Mám rád divadlo, které aktivizuje.

Vladimír Hulec

A. P. Čechov: Medvěd Divadelní studio mladých Aglia, Litva

BYL VŮBEC NĚJAKÝ MEDVĚD?

Podstatu této inscenace vyslovují dva řádky v programové brožůře v poznámce nazvané O hře: „Touha zastavit představení a zvětšit a zaostřit detaily vede ke zvláštní interpretaci hry. Od Čechovova žertu až k dramatu L. Adomaitene“. Tak to je, jevištní realizace svým systémem a strukturou stvořila naprosto samostatné, svébytné dílo. Někteří budou na tuto inscenaci psát básně, jiní zkonstatují, že s dobrou

vůlí lze v nejlepším případě mluvit o parafrázi na Čechova. Oba pohledy budou mít pravdu; jde jen o to, odkud se na divadlo díváme, jak je chápeme a co od něho chceme. Situace je o to horší, že bez znalosti litevštiny nevíme přesně, kolik a co se z Čechovova textu říká a hlavně v jakém místě a v jaké vazbě k akcím, jež probíhají na jevišti. A tak nezbyvá než dívat se, dívat a dívat a snažit se porozumět tomu co se nám v té vizuální sféře předvádí. Dvě věci jsou jisté: je toho na dívání mnoho a většina z toho vizuálního dění s Čechovem nesouvisí vůbec nebo jen zcela okrajově. Upřímně řečeno: chvílemi jsem si připadal jako hrdina Gorkého románu Klim Samgin, jenž jako dítě byl u toho, když se pod ledem utopil nějaký chlapec, pak upadl do horeček a když se z toho probíral, nevěděl zda se mu to všechno zdálo nebo to byla pravda a ptal se: Byl vůbec nějaký chlapec? Taky jsem se po jistou dobu ptal: byl vůbec nějaký Medvěd? Ale to je asi otázka, která se u tohoto typu jevištního jazyka klást nemá – nebo dokonce nesmí. Neboť to, co přináší nonverbální jazyk, je tu podstatou, jádrem. A budíž řečeno, že soubor Aglia toho přináší každou vteřinu tolik, že se až dech tájí. A umí to předložit divákovi s veškerou potřebnou bravurou a imaginací? Takže, je vůbec potřeba, aby byl nějaký Medvěd?

Jan Císar (psáno z představení ve 21.00 hodin)

MEDVĚD Z LITVY

Když jsem šla na Medvěda, předpokládala jsem, že jdu na komedii a místo ní jsem viděla drama. V žádném případě jsem však nebyla zklamaná. Litevský Medvěd byl zpracován velmi zvláštně a Divadelní studio mladých našlo v této klasické hře jiné roviny než je obvyklé, což je jistě také zásluhou skvělé režie. Do jisté míry opustili předlohu, takže divák, který ji nezná a navíc má jazykovou bariéru, se mohl v příběhu ztratit. Tvůrci inscenace do značné míry potlačili děj a zabývali se více emocemi a vnitřním světem jednotlivých postav, především vdovy Popové. Jako by pocitovost a prožitky vystoupily na povrch a vlastní děj nechaly za sebou jako stín.

Představení se odehrálo na jednoduché, ale funkční a účelné scéně, která byla doplněna velmi působivými scénickými prostředky. Rovněž herecké výkony byly na vynikající úrovni, zvláště bych chtěla vyzdvihnout pohybovou stránku a práci s tělem. I když věk herců nebyl příliš vysoký, na výborné úrovni ztvárnili prožité emoce. Podařilo se jim dobře propojit text s pohybem a pro vyjádření pocitů našli mnoho metafor (možná až příliš mnoho). Nejvíce na mě zapůsobila scéna, kdy vdova obíhá kolem Smirnova na laně jako kuň při drezuře. První polovinu představení bych vytkla dlouhou, rozvláchnou expozicí a špatným temporytmus. Tento nedostatek byl v druhé části napraven a inscenace získala spád a náboj. Vyzdvihnout musím také světla a hudbu, které byly velmi působivé.

Protože jsem nerozuměla jazyku, mám k představení řadu otázek, u kterých si nejsem jistá odpovědí. Např. Kdo byly tři ženské postavy? Provázely nás těmi částmi děje, který se neodehrával v reálu, ale jen ve fantazii? Proč měla vdova několikrát zakrytou hlavu bílým šátkem? Známořňoval uzavřenost před světem? Co znamenaly bílé šaty visící v pozadí? Byl to symbol právě pro vnější svět, do kterého ona za žádnou cenu nechtěla vkročit? A co ty fáce na konci i během hry? Také mě zaujala dlouhá pauza, která nastala po výstřelu a diváci čekali, kdo byl vlastně zastřelen.

I přes řečový handicap se mi představení líbilo a mám z něj zajímavý zážitek.

Štěpánka Elgrová (psáno z představení v 17.00 hodin)

PS.: Po představení jsem se setkala s několika seminaristy dílny O a připojuji jejich názory na představení:

„Byla neobvyklá práce s hudbou, na první pohled nelogická, ale dávala smysl.“

„Hudba byla zdánlivě rozladěná, a přesto harmonická.“

„Vadila mi kvantita dramatických pauz.“

„Velmi dobrá, až dokonalá práce se světly.“

„Líbilo se mi neobvyklé zpracování klasiky a celková kompozice.“

„Velmi zajímavé byly doplňující efekty, které společně se světly pozvedly celou inscenaci.“

VIDĚNO PĚTI

Medvěd

František Klaška
Základní scénář MEDVĚDA byl režijně zpracován na vynikající úrovni s nápaditou pohybovou složkou, funkčním zvukem a adekvátním svícením včetně netradičního konce.

Marie Poesová
Fantastické a fantaskní obrazy, výkony herců koketují s Matrixem, soustředěnost a pokora. Nevídaný zážitek.

Linda Kotisová
Krásné. Děkuji. Obdivovala jsem pohyb herců na jevišti, scénu a hudbu. Seděla jsem doslova jako přibitá s otevřenou pusou. Bohužel ale vůbec nevím, o čem to bylo.

Jakub Schejbal

Myslím, že jsme viděli nejnadřilovanější a fyzicky nejnáročnější kousek, plný zajímavých a propracovaných prostředků a situací. Škoda, že se nepodařilo zajistit překlad, asi bychom měli o třídu vyšší zážitek. Konec mohl být kratší, ale klobouk dolů, i když takového divadlo není zrovna mojí krevní skupinou.

Anežka Millerová
Pochtivě jsem si přečetla Čechova, ale bylo ho tam méně než u Lanty Shakespeara. Chtěla jsem Medvěda, byl to lev. Ale nádherně! Takže, беру všema deseti.

Vadak

Petr Pochop

Velmi silný a inspirující zážitek. Taková oslava lidského těla. Viděl jsem konfliktní lásku. Myšlenkové pochody přeneseny do taneční řeči, jako by postavy obrátily vnitřek naruby. Viděl jsem pokoru, opravdovost a krásu. A výrazové prostředky? Tělo, tělo a zase tělo v syntéze s hudbou, odstíněné stínohrou. Díky.

Petr Vojkůvka

Nejvíce jsem si prohlédl týl, vši a šíji muže sedícího přede mnou a siluetu hlavy před ním. I z 2. řady neviděli diváci vše (stále se kývajících hlavy). A už vidím tu ruku, tu nohu v prostoru, nějaké stíny. Nikdy postavy všechny, natož celé. Tak jsem se na tanec těšil, jel 400 km, Maďaři možná více a nakonec jsme se téměř neviděli. Utopenejch voči na podlaze SJČ. Už tam nikdy nic nedávejte. Někteří raději odešli a matka za mnou chlácholila neklidné dítě. Viděné se mi nelíbilo.

Adéla Kasalická

Krásně pohybově zpracované. Bohužel jsem nedokázala rozpoznat, o čem že to vlastně bylo. Každopádně na mě představení zapůsobilo skrze tanec.

Oskar Hulec

O takovém představení se těžko mluví. Snad bylo docela dobré, ale neměl jsem na něj náladu a o náladě to asi je. Tancovali a hejbal se dobře.

Anežka Millerová

Vadak: To nebyli amatéři, to byli profici. Pohybově dokonalé, choreograficky zpracované, svícení i zvuk na vysoké úrovni... To by mohlo být kdekoli, třeba i na Tanci Praha. O čem to ale bylo? Ty situace nikam neustily. Život je zlej a krutej... No, to je pravda. A chlapi bejvaj násilnický. To je taky fakt.

režisérku
Laimu Adomaitiene

Proč jste si vybrala právě Čechova – a jak vůbec vybíráte texty?

Každý si vybírá texty podle svého srdce, od někoho, kdo je mu blízký. Já vždy začínám připravovat představení podle jedné silné vize, a z ní vychází rozpracování tématu.

Tady jsem měla představu o hlavní hrdince, že je jako sova, která sedí v noci na okně a vyhlíží svou lásku... Nejsme profesionální herci. Je pro mě motivací dát příležitost lidem, se kterými pracuji, sledovat, co dokážou. Tito herci začínali jako studenti a Medvěd se narodil jako experiment, protože jsme si chtěli vyzkoušet, zda tito mladí lidé jsou schopni autenticky ztvárnit téma určené pro dospělé publikum.

Zdá se mi, že Vaše nejdůležitější téma jsou vztahy mezi mužem a ženou. Je to tak?

Já mám ráda témata všeobecná, a mezi ně samozřejmě patří i láska. Před čtyřmi roky jsme například měli představení, které se jmenovalo „M“ a bylo o důležitých slovech, která v litevštině začínají na M - láska, máma, smutek, smrt.

Co připravujete teď?

Už máme nové představení, které mělo premiéru letos v dubnu. Je na motivy románu finské spisovatelky Marty Tikanenové a jmenuje se Červená Karkulka. Není to ta známá pohádka, a pokračujeme tu právě v linii jednoho z témat, které mě v životě zajímá, a to jsou vztahy mezi mužem a ženou.

Jana Soprová

Péter Uray a Panboro: Vadak Taneční divadlo Panboro Budapešť, Maďarsko

ANI KAPKA POTU NAZMAR

Holá scéna, neuvěřitelné pohybové kreace, totálně propocení herci, kteří do představení jistě vložili maximum. To byl můj pocit, když jsem opouštěl Sál Josefa Čapka ve středu 6. srpna 2003 ve 14,55 v Hronově po zhlédnutí představení VADAK od poloprofesionálního souboru Panboro z Maďarska, Budapešť. Představení autorsky a režijně společně se souborem vytvořil jejich šéf Péter Uray. Zaujalo mě jednoduché používání světla, která přesto díky hře stínů vytvářela zajímavé atmosféry. Ve střídání reprodukováných hudby s autentickými zvuky herců jsem nenašel systém, ale jejich používání mě nikterak nerušilo.

O čem hráli? Nevím. Možná to není potřeba. Předvedli nádherné dynamické představení, velice přesné, s citem pro rytmus a prostor, s obdivuhodnými tanečními a akrobatickými prvky. Používané výrazové prostředky si sice byly navzájem hodně podobné, ale energie interpretů a jejich emocionální herectví moji pozornost vždycky strhla. Vydržel jsem se celých padesát minut soustředěně dívat, a tak můžu říci, že můj zážitek je jednoznačně kladný.

Avšak jako rozený příběhář se nespokojím s emocemi, ale chci si je spojit do děje. A tady vyvstávají otázky typu:

Kdo byla ta černá vřada a proč byla na konci vepředu?

Jaké byly charaktery jednotlivých postav?

Jaké byly vztahy mezi nimi? Kdo měl co s kým a proč?

O čem to vlastně bylo?

Odpovědi mě nespokojily ani diváci, prý nevědí (alespoň ti, které jsem oslovil), a ani programová brožura, kde píše: „V centru pozornosti inscenace stojí krajní případy existence člověka: muž a žena. Jsme svědky různých propojených příběhů, jejichž hrdinové prochází opakovanými absurdními situacemi.“ O jaké příběhy jde jsem zjistil až přímo u zdroje, od Pétera Uraye, kterého jsem proto vyhledal. Půl hodinky jsem si povídal s velice sympatickým mužem a ještě sympatičtější tlumočnicí, jednou z interpretek Enikő Györgyjakab. Dozvěděl jsem se, že název VADAK znamená buď člověka ničitele nebo agresivní zvíře, bestii. Klíčové slovo tohoto představení, které chlapi na jevišti neustále opakovali, a které v mých českých uších znělo: „najsakabare“, pochází z rumunštiny „nu ai scăpare“ a znamená „bez šance utéct“. Příběh vypráví o matce, která posle své syny do války. Tři dívky jsou jejich ženy. Všichni umírají. Matka si to vyčítá. Poslední scéna se odehrává až po jejich smrti, ale to tam prý nemůže být vidět. Je mi líto, že jsem tam neviděl ani to předchozí. Když už v Čapkárně, tak proč ne „Matku“.

Podle autorů je to tak správně. Kdyby prý divák věděl, že ten hraje to a ta zas tohle, nemohl by se nechat unést emocemi a stoprocentně tak prožít představení. Když toto připustím a smírím se s tím, že nevím, jestli ti dva, co po sobě na jevišti opravdu úžasně lezou, spolu souloží, perou se nebo rodí, je odkaz Panbora naplněn.

Michal Hecht

VADAK aneb UHERSKÉ TANCE (.. kus budapeštské elegance..)

Ženy bosé. Muži též neobutí. Nášlapy s ver-
vou, výskoky s chutí. A mezitím proplétání a
střety. Prudké žensko mužské světy. Nahoře.
Dole. Světlo. Stín. Zde v jednom kole pěst
i klín. Zběsilé proplétání, jež chce a umí zranit.
Prsy, kolena, zády. Do toho duní vodopády.
Masy vod. Něco je cesta a něco plod. Židle jako
životní střídačky. Dívky královny i žebráčky...
Muži proměnění v kentaury. Vteřiny zářící
i bez aury. Možná i monotónní zacyklení chva-
tů byla záměrná. Projektil těla. Nástřelná. Sku-
tečně žitá intenzita.

Co k tomu více sdělit? Snad jen, že dojem
nebyl celý - *díky podivné elevaci se smysl tro-
chu ztrácí* - dvě třetiny hlediště to prostě nevi-
děly...
Radovan Lipus

režiséra
Pétera Uraye

Co znamená slovo Vadak?

Je to maďarské slovo a má dva významy. Znamená to divoké zvíře a také lidskou bytost, která je velice silná,
mocná a ničí věci i lidi kolem sebe.

Zajímalo by mě, jestli je příběh Vadaku inspirován nějakou konkrétní postavou nebo literár-
ním dílem?

Není, to není, je to původní dílo neinspirované literaturou, je jaksi „zapouzdřeno samo v sobě“. Je těžké říci,
o čem to vlastně je. Když jsme na tom začali pracovat, všechno jsme komponovali do pohybu, a pohyby nelze
přeložit do slov. Ani by nebylo dobré snažit se to nějak převyprávět, protože v pohybovém divadle dochází
k mnoha textovým a významovým posunům v průběhu práce. Původní příběh je o matce, jejíž manžel byl vo-
ják a zemřel, ona vychovala své děti tak, aby se staly také vojáky, ale stále se na ně dívá jako na malé děti. Jeden
chlapec v průběhu představení umírá, a my jsme se snažili zachytit atmosféru po jeho smrti a vytvořit z ní nový
příběh. Vztahy mezi manželi a manželkami a chlapci se také stále proměňují. Jak muži, tak ženy jdou svou ces-
tou, na jejímž konci je čeká smrt. A to je pro ně šťastný stav...

Tohle představení je dosti čerstvé, mělo premiéru teprve nedávno... Ale už určitě připravujete
něco nového?

Ano, mělo premiéru 27. července. Vzniklo pro nás novým způsobem – soubor je vytvořen z lidí z různých
zemí. Myšlenka vyšla od jednoho našeho kolegy, který učí na různých místech a tady si vybíral herce, z nichž se
dala dohromady skupina. Například z Litvy či z rumunské divadelní akademie. Na nové inscenace máme ně-
kolik nápadů, mezi ně patří třeba touha zpracovat Čechova – protože si nejsem jist jestli se někdo pokusil ztvár-
nit Čechova v pohybovém divadle - a titul by se měl jmenovat Krásná bílá. Dalším nápadem je zpracování Car-
men.
Jana Soprová

L. M. Pařízek: Mauda Musaka
DdDd ZUŠ Děčín

ČO JE DRAMATICKÁ VÝCHOVA

Kolektivně divadlo Děčínského divadelního dorostu vstúpilo do inscenácie Mauda Musaka
v rytmoch afrických bicích nástrojov a demonštrovalo tak jednu z možností dramatickej výchovy.
Ukázalo cestu, na ktorej má každý člen súboru rovnaké šance, cestu, ktorou sa vytvára spoločné divadelné
myslenie a oboznámenie aktérov so základmi rituálneho divadla. Jedná sa o divadlo masiek, v ktorom zástoj
recitácie je kombinovaný s hereckým výkonom, pretože maska má viacero funkcií. Služi ako samostatný arte-
fakt, pri odkrytí tváre jej znakovú reč preberá aktér a dá sa použiť aj ako totemová bábka. S takto jednoducho
štruktúrovaného výtvarného znaku spolu s neutrálnym kostýmom a tmavosivou deravou plachtou je vybudo-
vaný základný výtvarný kód inscenácie. Etnické bicie, monotónny zborový spev korešponduje s africkou téma-
tikou a podporuje úspornosť zvolených prostriedkov. Vzniká predstavenie čitateľné, ale dosť monotónne.
Klást na takto vybudovanú dramatickú výchovu vyššie kritériá a očakávať od pedagogického procesu väčší
presah do vyhranenej divadelnej výpovede by bolo nespravodlivé. A tak mi neostáva nič iné, len popriať reži-
sérkam – pedagogičkám aj súboru veľa chuti a energie do čias, keď budú môcť plody dramatickej výchovy zú-
ročiť a vytvoriť zložitejší dramatický tvar s väčším presahom. Pri tomto im určite pomôže vystúpenie i toto vy-
stúpenie na Hronove, ktoré ich určite obohatilo a podnietilo novou skúsenosťou.
Ján Zavorský

VIDĚNO PĚTÍ

Mauda Musaka

Marie Poesová
Muzikálnost a vyba-
venost mladičkých
herců a stále hledač-
ství jejich režisérky
dávají naději, že na-
stoupená cesta (opro-
ti loňskému Hrono-
vu) může být slibná.

Sandra Kotisová
Půlhodinové předsta-
vení s pěknou hud-
bou a bandou šikov-
ných dětí. Chybělo mi
ale více zápalu a nadše-
ní a možná jsem i při-
liš pociťovala přítom-
nost vedoucího sou-
boru na jevišti - místo
spoluherce.

Adéla Kasalická

Příjemná pohádka, moc
se mi líbily loutky. Pro
mě to ale bylo tak často
přerušované, že mně
v hlavě nezůstal ucelený
obraz, ale jen útržky,
což mě trochu rozlaďu-
je.

Jakub Schejbal

Málokdy mám pocit, že
by půlhodinové před-
stavení mělo trvat de-
set minut. Pár věcí zů-
stalo nedořečeno, ob-
čas jsem ztrácel dějo-
vou linii. Za hypnotic-
kými rytmy a melodickými příjemnými po-
pěvkami mi zůstala v hlavě jedna otázka.
Proč?

Oskar Hulec

Školní besídka, hráli
hrozně, masky byly dě-
tinský, příběh jak ze
školní čítanky, sympa-
tický byl ten kluk
s dlouhými vlasama
a ten bubeník byl dob-
rý.

ANKETA

KDYBY SE MĚL ZDRAMATIZOVAT VÁŠ ŽIVOT, KDO BY BYL AUTOREM ONÉ DRAMATIZACE A KTERÝ HEREC/KTERÁ HEREČKA BY HRÁL/A HLAVNÍ ROLI?

Jiří Hraše, SČDO

Já bych nikomu nedovolil, aby dramatoval můj život

Dušan Zakopal, SČDO

Můj režisér a dramaturg už zemřel. Jmenoval se Peter Scherhauser. A kdyby k tomu došlo, hlavní roli bych nikomu nesvěřil. Rád bych si to znovu zahrál sám.

Miloslav Klíma, dramaturg

Obávám se, že můj život je nedramatizovatelný. Jako dramaturg bych to měl poznat. Tím, že je nedramatizovatelný, byl by velmi dobře inscenovatelný, a tím pádem kýmkoliv. Hlavní roli by mohl hrát taky kdokoli v názvu by byl Omyl.

Jan Císař

Na to nikdo nemá, aby zdramatizoval můj život. Můj život je totiž nedramatizovatelný. A pokud by něco takového vůbec vzniklo, mohl by to režisovat jedině nějaký výrazný posmodernista, který by hrál absolutně o něčem jiném než o mém životě. Třeba takový Vladimír Morávek. O herce by nešlo, takže by tam mohl hrát kdokoli. Byly by to jen takové útržky dialogů, fragmenty situací. Zkrátka, chtěl bych to vidět jako velkou postmoderní inscenaci. Nutíte-li mě k názvu, tak to jste mě dostali... Asi o smutném osudu divadelní teorie.

Tomáš Žizka

Nejlíp by to napsal Peter Handke, určitě bych chtěl, aby mě hrál Reinhold Messner, režisoval by to Wim Wenders a jmenovalo by se to Co kdyby... Hrál by to nějaké berlínské divadlo, třeba Volksbühne.

Roman Černík

Já bych pověřil sepsáním svého života Jana Ámose Komenského. Miluju jeho pojetí života jako labyrintu světa. Hlavní roli by zatančil Ryuzo Fukuhara a režisoval by to Aki Kaurasmäki. Byla by to plenérová záležitost a jmenovala by se Ostaný drát.

OBRÁZKY Z AFRIKY

Vycházím z Čapkova sálu a už po několikáté si sám pro sebe řeším otázku účelnosti dětského divadla v kontextu Jirákovy Hronova. Osobně mám za to, že je dobré pro ostatní dospívající a dospělé vidět, jakých dovedností z koše divadla mohou už děti v různém věku nabýt. Mluví se o dramatické výchově - pro mne stejné, jako mluví-li se o hudební či výtvarné výchově. Chci ji osobně vidět jako nabídku pro naplnění představy o skutečně všeobecném vzdělání. Určitě je patřičné, že se dětem prostřednictvím školních osnov umožňuje zakusit setkání se způsoby různého, nejen pojmového uchopení světa, s možnostmi sebevyjádření. Prostě o cestách vidět svět kolem sebe nejen jako shluk definic a přesně vymezených cvičení, ale jako inspirativní pestrost a výzvu pro svobodnou tvorbu, seberealizaci. K tomu může sloužit setkávání s dramatickými postupy jako zpěv, tanec, či malba, keramika nebo kreslení ve školních osnovách.

A co z toho nabízela letošní africká variace z Děčína?

Při vstupu do sálu se ozývají rytmy bubnu, na scéně šedá plachta, za ní vyrovnané masky. Skupina dětských hráčů za doprovodu perkusí kreslí prostými prostředky svět vyprávěného příběhu o lese s tajemstvím. Mezi slovy vnímáme kultivovanou práci s maskou a látkou utvořených manekýnů, zpěv s africkou melodikou, zvládnuté podupávání nohou prostě stylizovaných afrických tanců. Přesně naplňované připravené obrázky ilustrují vyprávění. Všem mluvčím je dobře rozumět. Stále se ozývají bubny. Vše vyladěno do připraveného a pro aktéry bezpečného rámce. Příběh je po čase dořečen, obrazem doplněn. Ukázněně, bez nervozit a nejistot. Několik obrázků sympaticky čerstvých (ženské zpěvy, vesnické shromáždění), jiné již vykoukané (plachta a rození světa z ní). Celkem však proti africké realitě s jistou, klidnou monotónností. Dětské aktéry podle tváří nejsou trápení.

Roman Černík

PS: Přemýšlím si o tom, na kterých výstavách či hudebních nebo literárních festivalech se na stejných pódiích mohou setkávat děti zakoušející vstup k umění s dospělými sochaři či houslisty.

TŘI OŘEŠKY PRO...

**režisérku
Janu Štrbovou**

Jak jste přišli na tohle téma?

Kouzelný prales je maličká zelená knížka L. M. Pařízka, která je k dostání v každém antikvariátu, není to ani pohádka, je to místní pověst, která mě dostala na první přečtení tím, že na rozdíl od jiných pohádek nemá happy-end. S dětmi jsme si o tom hodně povídali, říkali jsme si, proč hlavní hrdina je takový jaký je, jestli je tohle chování normální a pak jsme se dostali k tomu, že „našeptávače“ Imbu máme každý v sobě.

Tuhle věc jsem našla už asi před pěti lety a začala jsem to dělat s úplně jinou skupinou, vytvořila jsem tehdy masku Lamaniho. Pak to šlo do šuplíku, protože jsem si s tím vůbec nevěděla rady. Dvakrát jsem to zavezla do Chrudimi na dramaturgický seminář, kde se to rozebíralo a trochu mě to někam posunulo. Pak jsem absolvovala taneční seminář s Afričanem a začala připravovat inscenaci s novou skupinou, kterou to začalo velmi bavit.

Součástí hry jsou původní písničky...

To jsou přímo africké lidové písně, tu jednu zpíváme se sborem, ta je z Libérie. Limpopo jsme si přivezli z Brixenu, kde ji zpíval soubor ze Zimbabwe, a ta poslední je ze severní Afriky, tu jsem si půjčila od jednoho sboru, který ji zpíval.

Kdo vyráběl masky?

Všechny masky jsem vyráběla sama, ale nejsem žádná výtvarnice, tak to pro mě bylo dost pracné. Máme tu tři typy masek. To se vezme kýbl od barvy, namastí se nějakou mastnotou z kuchyně, co vám tam zbyde, natrháte si proužky novin libovolně dlouhé a libovolně široké, ve troše studené vody rozmícháte škrob, který se pak ještě zamíchá do horké vody, až vznikne rosol. Pak se pásky namáčí do té směsi a klade se páska přes pásku, až vznikne dvoumilimetrová vrstvička, nechá se to zaschnout. Když chci udělat něco výraznější, noviny zmuchlám, prohnětu a vytvaruju nos a ostatní vystouplé tvary. Natřeno je to latexem. Dovnitř se udělá kříž na držení.

Pro druhý typ masky jsem udělala kopyto z hlíny, jinak je princip stejný.

Pro třetí typ masky jsem udělala jenom půlkouli z hlíny, vlasy jsou udělané z chemlonu.

Jana Štrbová

O JAKO OBRAZ (či pantomima a pohybové divadlo)

TANEC NASLEPO

Jak se zachová člověk, který přijde na divadelní představení, ale kvůli špatnému rozestavení hlediště z něj nevidí ani ň? Odpověď na tuto otázku dalo včerejší vystoupení maďarského souboru Panboro. Dobrý výhled na scénu měla určitě první řada, ve větší vzdálenosti se ale viditelnost rapidně snižovala. Dá se směle odhadnout, že pro většinu diváků se taneční vystoupení smrškovalo na pouhý koncert.

Většina diváků vytrvala na svých místech a škvírami mezi těly občas zahlédla část ruky, nohy nebo mihnoutí stínu. Na představení v 16:30 se ale vyskytla osoba, která si nejprve nahlas začala stěžovat, že nic nevidí. Když se nic nezměnilo, jala se po chvíli hlasitě prodírat k východu. Údery podpatků o parkety udávaly tanečnickům tón několika velmi trapných minut.

„Dívala jsem se, že v naší řadě neviděl nikdo, ale přesto tam zůstali sedět. Oni jsou možná už unavení. Nejsem nekulturní člověk, jsem klavíristka. Slyšela jsem takové ty poznámky, jako že nechce je to dohrát, ale přece - vocad' podad'“ stěžovala si ona dáma po představení v redakci Zpravodaje.

Na jednu stranu ji chápu - přestože jsem seděl ve třetí řadě, viděl jsem z představení jen opravdu malou část. Na stranu druhou se mi ale demonstrativní odcházení z divadla bytostně přiči. Zavání mi totiž neúčtou k souboru, představení i zbytku publika.

Nedostatek vhodného hracího prostoru je v Hronově už tradičním problémem. Asi nejvíce odnášejí megalomanský Sál Josefa Čapka komorní představení. Pokud se hraje na jevišti, inscenace často nepřekoná ohromnou vzdálenost k hledišti a skomírá na úbytě. Na představení hraná podobně jako Vadak pod jevištěm zase není vidět. Zvláště u předem tolik vychvalovaného maďarského souboru je to ale opravdu škoda. Nezbyvá než si povzdechnout s nespokojenou osobou s klapavými podpatky: „To už radši mohli zůstat v tom Maďarsku, to se ani nevyplatilo.“

-ds-

ZTRÁTY A NÁLEZY

V informačním středisku se už delší dobu starají o ztracený batoh, ve kterém se našel průkaz Davida Lukáše z Červeného Kostelce.

Svého majitele tam oplakává také peněženka s doklady na jméno Pavel Růžička, student jaderné fyziky, který pochází z okresu Praha východ.

„Všechno umění je zároveň povrch a symbol. Ti, kdož jdou pod ten povrch, činí tak na vlastní nebezpečí. Ti, kdož luští ten symbol, činí tak na vlastní nebezpečí.“ - Citát z Obrazu Doriana Graye. A právě tato předloha Oscara Wilde se stala inspirací pro letošní kurz mima, režiséra a pedagoga Michala Hechta, jehož pravou rukou je zde pohybová pedagožka Štěpánka Elgerová. Dnešní lekce směřuje k sobotnímu „představení“ inspirovanému právě Dorianem Grayem. Účastníci dostali za úkol už před příjezdem přejít si předlohu, a tady společně rozvíjejí fantazii a své pohybové dovednosti.

Dá se za týden vůbec něco naučit - ptám se. „Rozhodně se dají naučit základy, dá se naučit, o čem je neverbální projev a jak ho použít na jevišti“, říká Michal Hecht a dodává: „Strašně mě potěšilo to, co jsem zrovna v této dílně objevil - že se obrovsky rozvinula invence a kreativita. Vysvětlovali jsme si například, co je to metafora a když jsme dělali scénky, bylo vidět, že velice dobře pochopili principy, které divákovi ukázat, aby to pochopil on.“

Praktická cvičení začínají za doprovodu písničků Edith Piaf vzájemnou masáží šíje a nohou - to vypadá zvenčí trochu legračně, ale účastníci si to zjevně užívají... a pak po běžných, i pro laika snadno zvládnutelných pohybech, přijde lektor - jakoby s troškou škodolibosti - s pohybovými až akrobatickými oříšky.

Začíná to „hozením nohy na rameno“, pak je to pozice, kdy sedíte jen na hranách chodidel, nebo poskakujete v leže na zádech či obejdete svou hlavu nohama kolem dokola... Těžko se to popisuje slovně, natož to ještě udělat! Někteří z frekventantů to zvládají hravě, jiní se chytí po chvíli, dalším princip vůbec nedojde (do této skupiny patřím já - slibuji, budu si to zkoušet doma po zbytek prázdnin!). Pak se zvolna vstupuje do postav - nejprve jste sami sebou, pak vás trápí rozhodování, které nakonec vrcholí radostí a nakonec si každý prožije svým způsobem jednotlivé postavy z Obrazu Dorianu Graye. Pod bedlivým drobnohledem právě nehrajících kolegů (pro více než 20 účastníků je jedna třída opravdu dost malá) a obou lektorů se vědomě či podvědomě vybírají hrdinové do sobotní předváděčky. Překvapivé je, že dle mého pozorování všem nejlépe šla postava prostitutky (včetně mužských hráčů - že by to téma snad bylo v každém z nás?). Pak se vybírá. M. Hecht upozorňuje, že výběr je spíše typový a omlouvá se těm, na které se třeba nedostane. Ale tak to v divadle i v životě chodí... Někteří z rolí je obsazena jednoznačně, jiná naopak překvapivě jako protiúkol a o některé z rolí se dokonce losuje. Jistě neprozradím příliš, když řeknu, že tu půjde o boj bílé a černé, dobra a zla, nebe a pekla. To vše mají frekventanti ukázat beze slov. Dostane se na všechny, kdo nemá sólovku, stane se součástí nebe nebo pekla. Zaujal mě termín „nejkratší komunikační kanál k divákovi“ - co to znamená? „Když je divadlo neverbální, musíme se snažit všechno co nejrychleji objasnit. Když má člověk text, tak ho řekne a divák ví, o co jde. My musíme udělat mnoho umných gest, aby to divák pochopil. A mělo by se jich dělat co nejméně, aby to nebylo rozplízlé a dlouhé a přesto to bylo pochopitelné.“

A co je v mimoslovním vyjadřování nejdůležitější? „Nejdůležitější je myšlenka. Znáš spoustu technicky vynikajících mimů, ale když nemají dobrý nápad, tak je to na nic. Znáš spoustu mimů, kteří neumějí techniku, ale když mají dobrý nápad, tak vždycky něco nonverbálně zahrájou.“

A co je v mimoslovním vyjadřování nejdůležitější? „Nejdůležitější je myšlenka. Znáš spoustu technicky vynikajících mimů, ale když nemají dobrý nápad, tak je to na nic. Znáš spoustu mimů, kteří neumějí techniku, ale když mají dobrý nápad, tak vždycky něco nonverbálně zahrájou.“

Kurz se rozděluje do skupinek, z nichž každá má svého „režiséra“, a pouštějí se do díla. Michal Hecht jim převyprávěl, o čem to bude, lehce nahodil aranžmá, inspiroval, ale nápady na konkrétní obrazy a situace musejí posluchači přinést sami. Ptám se pedagoga, zda zde našel někoho, kdo by se chtěl zabývat konkrétně pantomimou? „To myslím, že ne, ale dneska se bourají hranice mezi verbálním a neverbálním divadlem a ve všech verbálních formách se používají fragmenty neverbálna. Takže v každém případě jim tahle příprava může být dobrá.“ Ještě na závěr lapám pár posluchačů a vyzvídám, jestli se někdo z nich chce zabývat divadlem profesionálně. Asi nikdo, všichni si chtějí ponechat radost z amatérismu, která se pod tlakem profesionality vytrácí... Souhlasím. A těším se, co nám v sobotu dopoledne v Sokolovně předvedou - amatérsky, tedy s radostí a láskou k divadlu.

A ještě jako bonus přidávám další hezký citát z Dorianu Graye: Člověk je nejméně sám sebou, když mluví za svou osobu. Dejte mu škrabošku a řekne vám pravdu.

Jana Soprová

Od 9:00 do 13:00 hod.
Semináře a dílny

14:00 hod. Malý sál Jiráskova divadla
Problémový klub

12:00, 14:00, 16:00 hod. Sál Josefa
Čapka
De Facto Mimo Jihlava
INU, MLÁDÍ JE MLÁDÍ

16:00, 20:30 hod. Jiráskovo divadlo
DS Jana Honsy Karolinka
MARYŠA

19:00, 21:00 hod. Sál Josefa Čapka
Divadlo TAMTAM OZ TAM-TAM Humen-
né, Slovensko
NA JEDNOM DVORE

17:00 hod. park A. Jiráska
Koncert skupiny BIGBEND ALDIS

20:00 hod. park A. Jiráska
Rockový koncert

POZOR! DOPRAVNÍ OMEZENÍ!

V sobotu 9. srpna 2003 od 13.00 hod.
platí zákaz parkování na náměstí Čs. armá-
dyv Hronově.

Prostor musí být vyklizen z bezpečnost-
ních důvodů konání ohňostroje.

Záchytná parkoviště pro vozidla: parko-
viště u zimního stadionu, park u Textonnie
podél železniční trati, parkoviště ve Dvor-
ské ulici, Freiwaldovo náměstí, parkoviště
u nádraží ČD.

Zpravodaj 73. Jiráskova Hronova
Vydává organizační štáb
Šéfredaktor: Pavlína Morávková
Redakce: Jana Soprová, Simona
Bezoušková, Vladimír Hulec, David Slížek
Výtvarník: Rostislav Pospíšil
Fotograf: Ivo Mičkal
Oficiální stránky festivalu:
<http://jiraskuv.hronov.cz>
Tisk Grafické závody Hronov s.r.o.
Cena 5 Kč

SETKÁNÍ ČTENÁŘŮ A REDAKCE AMATÉRSKÉ SCÉNY

aneb Amatérská scéna do každé divadelní rodiny!

Z pěti set předplatitelů Amatérské scény jich do Malého sálu Jiráskova divadla dorazilo jen dvanáct, své diva-
delní rodiny nechali pravděpodobně doma. Během povídání přítomní hledali mezery, nedostatky, chybějící
informace. Většinou požadavků, které čtenáři vznesli, nemůže ale redakce AS z důvodů technických, personál-
ních a především finančních bohužel vyhovět. Členové divadelních rodin volali třeba po měsíční periodicitě
nebo obnovení dnes již nepříliš aktuálních rubrik. K velké potěše redakce, především paní Lenky Lázňovské
a dr. Milana Strotzera, zněla z úst čtenářů i slova chvály a obdivu.

Pátání po nedostatech pokračovalo, ale sponzor nebo způsob, jakým výrazně navýšit počet čtenářů, obje-
ven nebyl. Snad by redakci AS mohla pomoci následující mini-anкета, kterou jsme provedli v hronovských uli-
cích.

Čtete Amatérskou scénu? Jak jste s ní spokojeni? Co byste si rádi přečetli navíc?

Pavlína, 22 let

Do „Amatérky“ nahlížím, ale abych řekla pravdu, nečtu ji podrobně celou. Přijde mi, že je tam spousta ne-
důležitých, někdy i nezajímavých věcí. Nejvíce mě zajímají texty nových her a názory nejrozumnějších lidí na ně.
Upozornění na pozitiva nebo naopak na to, čeho by se měl budoucí inscenátor vyvarovat. To jsem opravdu
moc přivítala. A možná bych si ráda přečetla o novinkách na profesionální scéně, i když vím, že to se scénou
amatérskou příliš nesouvisí, ale byla bych ráda za informace o zajímavých, pro amatéry inspirativních předsta-
veních.

Milan, 46 let

Já si „Amatérku“ vždycky nejdříve prolistuji a potom ji v podstatě přečtu celou až na „kalendária“. Podle
mého názoru jsou v ní obsaženy všechny oblasti divadla a opravdu mě nenapadá, co by tam mělo být jiného
navíc.

Ondřej, 18 let

„Amatérka“ je úžasná. A chodí mi zadarmo!

Simona Bezoušková

Středisko amatérské kultury IMPULS pořádá na
podzim 2003 v pěti víkendových termínech **SEMI-
NÁŘ DIVADLO VE ŠKOLE:**

Víme, že podmínky pro dětské divadlo na školách
jsou složité a pedagog musí v jedné osobě pojmout
všechny divadelní profese. Předkládáme tudíž mož-
nost společného hledání divadelního tvaru
s možností konzultace s divadelními profesionály při
jeho vzniku a také možnost konzultace dětské só-
lové recitace.

Seminář **Divadlo ve škole** bude dlouhodobější díl-
nou určenou pro učitele a všechny, kteří se ve škol-
ních podmínkách snaží dojít s dětmi k divadelnímu
tvaru.

**Vedoucí lektorkou bude Mgr. Ema Zámeční-
ková**, zkušená pedagožka literárně dramatického
oboru ZUŠ Na Sřezině Hradec Králové, režisérka dět-
ských i dospělých souborů, scenáristka, lektorka
úspěšných seminářů na Dětských scénách – a bude si
zvat divadelní odborníky (dramaturga, režiséra, scé-
nografa...).

V průběhu dílny se účastníci budou podílet na pro-
cesu vzniku divadelní inscenace od hledání textu až
k představení.

Místo konání: Hradec Králové, Divadlo Jesličky,
popř. kulturní centrum Medium. V obou místech
možnost noclehu ve vlastním spacáku a na vlastní ka-
rimatce. Nocleh je možno zajistit i v hotelovém domě
za 160,- Kč na osobu a noc.

Účastnický poplatek: 1500,- Kč.

První tři termíny v Divadle Jesličky:

12. – 14. září, 3. – 5. října, 24. – 26. října

Bližší informace: Klára Jedličková (organizační
vedoucí), tel. 605 287 675 nebo Nad'a Gregarová,
tel. 495 582 622.

„Když vidím klacek, tak obdivuju,“ nechala se slyšet
herečka Denisa Nová při rozhovoru s režisérem Ale-
šem Bergmanem. Co jí ukazoval, se nám nepodařilo
zjistit.

„Dokonce i já se vyvíjím,“ reagoval profesor Jan Cí-
sař, když se migrující dramaturg Vladimír Zajíc při de-
batě v PC bránil slovy „Ale tak jste nás to učil!“

„Já doma skoro nemluvim, protože co řeknu, je bl-
bost,“ popisuje režisér Aleš Bergman svůj život s man-
želkou intelektuálkou.

INZERÁT!!! POZOR!!! NEPROPÁSNĚTE ŽIVOTNÍ ŠANCI!!!

Chcete se podílet na organizování národních
divadelních přehlídek? Chcete se stát redaktorem
Amatérské scény? Útvar ARTAMA
(součást IPOS v Praze) hledá nového kolegu
za odcházejícího Jana Strejcovského. Kontaktujte
v průběhu Jiráskova Hronova paní Lenku
Lázňovskou nebo Dr. Milana Strotzera.
Pražská adresa je uvedena v tiráži
Amatérské scény.